

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

ЯНУАРИЙ
1899.

ГОДИШНА ЦѢНА:
три лева са въ Княжеството, а четири за въ
отранство, всѣвѣга прѣдплатени.

ГОДИНА VІІІ.
Брой 1.

СЪДЪРЖАНИЕ.

	стр.
Лотарията	1.
Гдѣ е погребенъ Моцартъ	2.
Леонъ Гамбета	3.
Трѣбва да се родите изново	5.
Като чрѣзъ Ангелъ избавена	7.
Филипинскитѣ Острови	9.
Да любишъ	10.
Дойди близо	11.
Изъ мълчанието на живота	11.
Цейлонскитѣ маймуни	12.
Подъ кой царь?	12.
Какво стори Катеринка	13.
Разни	16.

Всичко що се отнася до Сп. „Християнски СВѢТЪ“, да се адресира до редактора *Павелъ Тодоровъ*, а всички поръчки за разни книги да се отправятъ до *Т. Константинъ* въ гр. Руссе.

PG358

Отпечати се

второ издание на книгата;

ИЗЪ МНОГО СТРАНИ.

Тя съдържа биографии и описания на забѣлжителни лица, мѣста, здания и животни изъ разни части на свѣта. Тя състои отъ 36 коли на четвъртина и има 143 илюстрации.

ПОЛЕЗНА ЗА ВСЯКОУ ДОМЪ.

ЦѢНА: Л. 250.

Ако се испрати чрезъ пощата, прибавятъ се и пощен. разноси. На Г-да Книжаритъ ся правятъ голѣми отстъпки.

 Тури се подъ печатъ:

НАДЪЖДА

Руска повѣсть въ 1877 год. презъ русско-турската война.

Издава: Т. Константинъ, Руссе.

57

МѢСЕЧНО ИЛЛЮСТРОВАННО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ.

Год. VIII.

Януарий 1899.

5817

Брой 1.-12

Християнски Свѣтъ ще продължава да излиза и прѣзъ настоящата 1899 година. Накто до сега, тъй и за напредъ, той ще излиза рѣдовно въ началото на всякой мѣсяць. Неговата программа си остава сжщата: той ще дава свѣдения за напредъкътъ на Христовото царство по цѣлия свѣтъ; ще обнародва нравствено религиозни статии; ще пише противъ пиянството което ся распространява тъй бързо изъ отечеството ни и опропаства хиляди семейства; ще печати интересни раскази за младитѣ. Въ всѣкой брой ще има по нѣкоя картина на нѣкое забѣлжително лице или мѣсто.

Пращаме първия брой на всичкитѣ си стари абонати, нато ся надѣмъ че тѣ ще подновятъ абонамента си и за тази година. Вториятъ брой ще пратимъ само на онѣзи които сж прѣдплатили до I. Февруарий.

Пожелаваме на всичкитѣ си читатели чѣстита нова година. Дано 1899 година донесе на всички радость и веселие, здравие тѣлесно и духовно и успѣхъ въ работата имъ.

Отъ Редакцията.

ЛОТАРИЯТА. ✕

На 10-ий Декемврий станало първото тѣгление на Софийската Класна Лотария. Тѣгленieto станало, спорѣдъ нѣкои вѣстници, при стечението на голѣма публика. Твърдѣ е вѣроятно че всякой отъ присѣтствующитѣ, който имаше билетъ бѣше *увѣренъ* че на него ще се падне голѣмата печалба; а още по-вѣроятно е че когато се истѣгли послѣдния билетъ, и ни единъ не спечели поне за „тютюнъ парасж“, студенъ потъ изби всякого, и златнитѣ планини които всички

притежатели на билети бѣха градили прѣвъ послѣднитѣ три-четери мѣсяци исчезнаха „яко димъ“.

Грѣшнитѣ левчета които ся прахосаха за купуване билети отъ първото тѣгление, потънаха *безвъзвратно* въ дълбокитѣ джобове на лотарийното дружество. Вѣчна имъ напаять! Колко ли ще сънуватъ за тѣхъ пострадавшитѣ!

„Всякой втори билетъ печели.“ По голѣма лѣжка отъ тази, не вѣрваме да е казалъ и прочутия Насрадинъ Ходжа. Намъ ся не вѣрваше че чловѣцитѣ могатъ да паднатъ толкова ниско щото по срѣдъ бѣлъ день, чрѣвъ вѣстници и списания, да пускатъ такива дърти лѣжи. Но това е фактъ.

50,000 лозове, 25,000 печалби. Тѣй като първото тѣгление е вече дѣло свършено, ний поканваме равнитѣ Хехтовци, Мехтовци, продавачи на билети, да напечататъ, гдѣто сж печатили обявленията си, 25-тѣ хиляди спечеливши нумера. Но единичкото нѣщо което тѣ могатъ да сторятъ е да ни кажатъ че отъ 50,000 разиграни лозове на 10 Дек. само 1500 печелятъ. Значи, ако всичкитѣ 50,000 лозове бѣха продадени, само 1500 души спечелиха по нѣщо, а останалитѣ 48,500 души изгубиха безвъзвратно паритѣ си. Сжщото нѣщо ще ся повтори и на второто тѣгление. „Всякой който подаде рѣка на щастieto“ пусна левчетата си въ джебътъ на Лотарийнитѣ Дружества и който „отвори прозорцитѣ“ исхвъркнаха паричкитѣ му за

да ги не види въ вѣки. Спечелиха онѣзи които не подадоха рѣка, и не отвориха прозорцитѣ на лотарията; защото всяка не похарчена пара е спечелена пара.

ГДѢ Е ПОГРѢБЕНЪ МОЦАРТЪ.

отъ Теодоръ Мамдреновъ. Троякъ

Въ 1896 год., мѣсяцъ Ноемврий, жители-тѣ на хубавата Виена, блѣскаво отпразднуваха освѣщаванieto памятника на най-славния музикантикъ — композиторъ Моцартъ.

Горкия Волфганъ, ако и най-скромень отъ всичкитѣ талантили хора, той все вѣрваше, че сѣщото му отечество, рано или късно ще му искаже благодарността си. Сѣдбата се отнесе много несправедливо съ Моцартъ. Поставень въ голѣма сиромашия, знаменитиятъ учитель прѣкара много печално послѣднитѣ дни на блѣстящата си карьера. Блѣстяща, да! но днесъ, 108 години слѣдъ смъртъта му. Когато Моцартъ трѣбваше да се ползува отъ гениятъ си, тъкмо тогавъ той стана жертва на човѣшката несправедливостъ. Австрийскитѣ държавни мѣжъе не се погрижиха никакъ за съотечественника си, макаръ че той бѣ посвѣтилъ трудътъ си само за славата на Австрия. Моцартъ умрѣ въ неизвѣстностъ, забравень дори и отъ другаритѣ си.

Родниятъ му градъ Салсбургъ изпълни дългътъ си, като му издигна памятникъ въ 1891 год. Въ една къща (Gertrude gasse) Салсбургъ, сѣ събрани много документи, отъ които нѣкои необнародвани, по живота на знаменитий Волфганъ; тамъ сѣ сѣщо нѣщата (пьяно, цигулка, арфа и др.) съ които той си е служилъ. Салсбурци отпразднуваха столетияшната на смъртъта му. Хиляди народъ се бѣ притекалъ въ хубавия имъ градъ. Много отъ удобрителитѣ на Моцарта се прѣпираха за мѣстото гдѣто е погребень въ Виена прѣзъ 1791 год. Ахъ! Какъ силно се бичува несправедливостъта ни на човѣцитѣ, които непознавайки тогавъ великия гений, съ нищо не отбѣлѣзаха мѣстото въ кое-то трѣбваше да почива на винаги. Цѣли три дѣня Виенскитѣ знаменитости тържествуваха въ Салсбургъ; много вѣнци се положиха на Моцартовий памѣтникъ, въздигнатъ на единъ хубавъ сѣ сѣщото име площадъ. Още

тогава се говореше за памятника, който Виенци се канеха да издигнатъ. Тѣзи общания не бѣха отъ съсловието на леснопогребяющитѣ, така че блѣнуванието на Виенци се сбѣдна. Въ 1896 г. тѣ отдадоха, макаръ и късенъ, но блѣскавъ почетъ на Моцартъ, който въ едно кратко прѣбывание помежду хората можи да напише много изящни произведения, като: *Донъ-Жуанъ*, *Учарователната Флейта*, *Оженването на Фигаро* и др.

Уви! ако Виенци знаятъ, че Моцартъ е погребень въ градътъ имъ, тѣ незнаятъ на кое мѣсто е гробътъ му.

Послѣднитѣ дни отъ живота на този великъ нещастникъ, бѣхъ прѣпѣлени съ горчивини. Най-тъжната страница отъ биографията му е тази, която описва погребението му. Въ най-плодотворната възраст, Моцартъ заболѣ и испита тѣготата на бѣдността. Малко слѣдъ славата която „Учарователната Флейта“ сдоби въ Виенската Опера, положението на съчинителя ъ се много погрозни. По това врѣме Моцартъ живѣеше въ една малка улица „Rauhensteingasse“ въ Виена.

Бѣдната му жена Констанция не знаеше какъ да утѣши сѣжируга си; прѣданността и обичъта ъ неможеха да отстранятъ отъ Моцартъ паричнитѣ мисли, които кѣсаха сърдцето му. Горкиятъ, той не можѣше да се помири съ мисльта „Композиторъ, великъ учитель по музиката и безъ хлѣбъ, безъ дърва“ а зимата бѣ лошава. Скъмността и благородната му душа, не му позволиха да помисли за щастieto на толковъ незаслужили, а при тсва ползующи се отъ държавата.

Дейнеръ бѣ останалъ едничкия му приятель. Кждѣ края на мѣсецъ Ноемврий, той посѣщаваше всѣкидневно Моцарта. Единъ пѣтъ, той намѣри послѣдния въ лѣглото и до него докторътъ. „Деньтъ принадлежи на докторитѣ и аптекаритѣ, а не на музиканти-тѣ“ каза Моцартъ Дейнеру, като му стискаше рѣката.

Силитѣ му отпадаха, а духътъ му распалень оставаше сѣщий. Въ агонията си, Моцартъ прѣдвиждаше славно бѣдѣще, но мисльта, че ще напустне живота, тъкмо кога той му се усмихваше го стрѣсна и на ново горчивинитѣ на реалността залѣха страдающето му сърдце. Иако расправя, какъ Моцартъ държалъ вечерно врѣме часовника си

и по него слѣдилъ прѣдставянieto на „Флейтата“, като казвалъ „Първото дѣйствие е вече свършено; тъкмо сега сж стигнали до: „На тебъ, о Богиньо на хубостта.“ И дълго време топли сълзи тѣчеха по изсжхвалитѣ му и вдълбани бузи.

Въ надвечерието на смъртта си, Моцартъ попиталъ Констанция, да ли може да отиде въ операта да изслуша още веднѣжъ послѣдното си произведение, но тя не му позволи понеже той бѣ въ лѣглото.

Моцартъ постоянно се занимаваше съ съчинението на Requiem 'а си, като казваше, че го композира за себе си. Какво велико творение е този Requiem! каква изящна музика написа Моцартъ и то за погребението си.

Бълдъзата му, София, пристигна нѣколко дѣня прѣди смъртта му. „Любезна Софио. и Вий дойдохте, какво щастие! Почакайте още малко за да ме видите като умрж“ ѝ каза нажалено учителя. Младата жена почувствува сърдцето си на раздирание, но пакъ събра силитѣ си и опита да отстрани отъ Моцарта тѣзъ горчиви мисли.

Да, да! Усѣщамъ смъртта „и съмъ обзетъ отъ миризмата ѝ, а кой ще утѣши горката ми Констанция, ако Вий не сте тукъ?“

Подириха за единъ свѣщенникъ въ църквата „Св. Петръ“. Моцартъ обзетъ отъ страхътъ на прѣждеврѣмненната смъртъ, расправи на единъ отъ другаритѣ си, какъ трѣбва да бжде досвършенъ слѣдъ смъртта му неговий Requiem.

Повикаха и доктора, който каза че всѣка надѣжда е изгубена. Обвиха главата на композитѣора съ кърпи и ледъ. По единъ часътъ сутринъта, 5-ий Делемврй 1791 год. Моцартъ прѣдаде послѣднѣо дихание. Нѣколко другари и единъ свѣщенникъ прѣдружиха тѣлото до църквата и отъ тамъ до гробищата „Св. Спасъ.“

Констанция замина на пжтешествие и слѣдъ 5 години се завърна да посѣти останкитѣ на великиятъ си съпругъ. Гробътъ му безъ кръстъ и обрасналъ въ трѣва, не се изнамѣри и за винаги остана въ тайна. Десетъ години слѣдъ погребението, коститѣ на бѣднитѣ се вадятъ и на мѣстото имъ се поставятъ други тѣла.

Чудна сждбина! Моцартовитѣ останки послужиха на нѣкоя фосфорна фабрика, а Виенчени направиха грамаденъ паметникъ за съхранение споменътъ му.

ЛЕОНЪ ГАМБЕТА. +

(Пръводъ).

Леонъ Гамбета се родилъ въ Кахоръ, Франция, на 2 Априлъ, 1838 година. Баща му билъ Италианецъ отъ Генуа, бѣденъ, но честенъ; майка му Французойка, жена енергична и весела. Мажътъ спомаганъ отъ жена си държалъ дюкянъ съ разни дреболии. Когато синъ имъ Леонъ отрастижалъ до седемъ години, пратили го на пансионъ въ едно Иезуитско училище въ Монфоконъ, защото родителитѣ му искали да стане свѣщенникъ. Майката много се горѣла съ сина си и имали голѣма рѣра въ бѣднѣето му. Тя го научила да чете съ „Национала“, вѣстникъ, съ републиканскъ начала, основанъ отъ Тиера. Тя съ въсхищение гаддала, че макаръ още малъкъ, пакъ изучвалъ рѣчитѣ на Тиера и Гизо, които четялъ въ стѣлповетѣ на вѣстника и ги декламиралъ, като се разхождалъ изъ улицитѣ.

Въ Монфоконъ той декламиралъ на дѣцата, тѣй като майка му пращала награда за добритѣ му бѣлѣжки „Национала“. Въ осмата му година голѣмо нещастие го сполѣтило. Веднѣжъ като гледалъ, какъ единъ ковачъ пробивалъ дрѣжката на единъ ножъ, строшилъ се върха и едно парче отхвъркнжло въ окото му и тѣй се поврѣдило зрѣнието му.

Когато станъла революцията въ 1848 г., Гамбета билъ на десетъ години. Иезуититѣ, които до тогава го оставяли свободно да си декламира, не позволявали вече да говори за републиканство. Тѣ видѣли, че то било осждено на загинаване, за тона карали му се, били го, отнели му „Национала“ и найпослѣ го испждили, като писали на родителитѣ му: „Синъ ви не ще може да стане свѣщенникъ; характерътъ му не може да се дисциплинира.“

Бащата, като всѣки, се ядосвалъ защо се върнжлъ, а съсѣдитѣ му прѣдвѣщавали, че той ще скончи живота си въ Бастилията. Добрата му майка обвинявала себе си, че му дала „Национала“, който билъ причина на всичко. Но кой може да отрече, че тя инстинктивно е дѣйствувала по-добрѣ отъ колкото е разбирала? Ако не билъ „Национала“ да пробуди Гамбетовата обичъ за републиката, то Франция и до днѣсъ можеше да бжде въ ржцѣтъ на нѣкой императоръ!

Иосифъ Гамбета разбралъ че иде политическа буря, а като се страхувалъ за откровенния си синъ, турилъ го въ Кахорския лицей до седемнайсетата му година. Тука той привлѣкалъ вниманието на учителитѣ си съ голѣмата си страсть къмъ книгитѣ, силната си памѣть и обичята си къмъ историята и политиката. До шестнайсетата си година, той вече челъ Латинскитѣ писатели и съчиненията на Пруда. Когато си излѣзълъ отъ училището баща му го взелъ въ дюкяна си, като се надѣвалъ че ще го послѣдва въ търговията. Гамбета билъ послушенъ, но гладния му за знание умъ не се интересувалъ въ търговията.

Наблюдателната му майка забѣлѣжила че синъ ѝ слабѣе, понеже билъ неспокоенъ и отчаенъ. Щѣло му се да иде въ Парижъ да слѣдва по законовѣдството, а послѣ да учителствува въ нѣкой провинциаленъ градъ. Той планиралъ различни начини, какъ да избѣгне отъ омразната си работа, но нѣмалъ пари, нито пакъ приятели въ голѣмия градъ.

Обаче, майка му влѣзла въ споразумѣние съ г. Мение, фабрикантъ на чоколатъ, и, слѣдъ нѣколко врѣме повикала сина си на страна, турила въ рѣцѣтъ му единъ възелъ пари и му казала: „Това, синко, ще плати разносикитѣ ти за една година. Още има и единъ пълненъ сандѣкъ съ дрехи, приготвени за тебе. Старай се и гледай да се върнешъ дома челоуѣкъ. Тръгни на бърже, за да не подозрѣ никой гдѣ отивашъ. Никому не казвай сбогомъ, защото не искамъ да ставатъ сцени между тебе и баща ти.“

Честолюбieto на ново се пробудило у Гамбета и весело изражение се появило на лицето му. Още на другата заранъ мълчеливо се изплъзнулъ отъ дома си и скоро се озвалъ въ Парижъ. Младежътъ на осемнадесетъ години почналъ наукитѣ си, като ставалъ сутринъ рано, работилъ прилѣжно, слушалъ лекции по медицинския факултетъ, както и по правото, и си купувалъ вехти книги. Макаръ често пѣти ненахраненъ добръ и съ вехти дрехи, но той се прѣдавалъ всецѣло на работата си.

Баща му много се разядосалъ, та не давалъ даже името му да се спомѣне въ къщи.

Гамбетовата способностъ, обаче, скоро спечелила уважението на професоритѣ му, та единъ отъ тѣхъ, даже, му казалъ: „Баща ти не дѣйствува разсѣдливо. Ти си ималъ прѣд-

назначение. Слѣдвай го! Но да станешъ не-прѣменно адвокатъ, защото гласътъ ти се отличава между хиляди други, а знанието ти ще ти спомага. Училищната зала ще бже-де тѣсенъ кръгъ за тебе. Ако щешъ, да пиша на баща ти, за да му кажъ мнѣние то си. Професорътъ писалъ на Иосифа Гамбета тѣй: „Най-добрия начинъ да вложишъ паритѣ си е да изучишъ сина си да стане адвокатъ“.

Писмото направило силно впечатление на бащата, та отредилъ да му дава извѣстна сума всѣки мѣсець. Въ двѣ години Леонъ Гамбета свършилъ правото, но не му било позволено да практикува, понеже не билъ пълнолѣтенъ. Той прѣкаралъ още една година въ Парижъ, гдѣто изучавалъ сбиркитѣ

Леонъ Гамбета.

въ музентѣ и разнообразния животъ въ града. Случайно се запозналъ съ одного отъ служащитѣ въ законодателното Събрание, който казалъ на младия студентъ: „Ти си прѣвъсходенъ момѣкъ и обичалъ бихъ да ти услужа съ нѣщо. Ако разискванията на Законодателното Събрание те интересуватъ, ела тамъ, питай за мене, и азъ ще се потружда да ти намѣришъ нѣкои жгълъ въ галерията, отъ гдѣто да видишъ и чуешъ всичко.“ Тукъ Леонъ Гамбета изучилъ парламентарния редъ и видѣлъ, какъ била ограничена мисълъта подъ империята. Невѣроятнo нѣщо се е виждало тогава, единъ бѣденъ момѣкъ да стане членъ на Законодателното Събрание.

На 1860 година, на двадесетъ и двѣ годишна възраст Гамбета билъ допуснатъ да практикува въ Парижъ. Баща му не искалъ да започнува тамъ, защото си мислилъ, че не ще има случай, тъй като нѣма ни паря, ни влиятелни приятели. Но леля му Жана взела страната му, като казала на баща му. „Ти не можешъ да помагашъ на сина си да живѣе въ Парижъ; но идущата седмица ний двама ще заминемъ за тамъ.“ Тогава се обърнала къмъ сестриника си и прибавила: Синко, азъ ще ти давамъ храна и стая, а ти ще си набавишъ друго каквото ти трѣбва съ трудъ.“ Тѣ си наели една много малка, много проста къщица въ Латинския участъкъ. Първото му дѣло дошло едва слѣдъ осемнадесетъ мѣсеца чакание. Единъ депутатъ, на име Грейпъ, билъ обвиненъ въ бунтъ противъ правителството. Гамбета го защитилъ толкози добръ, щото Кремйж, прочутъ адвокатъ, го поканилъ да му стане секретаръ. За шестъ години младия студентъ билъ, дѣйствително като вързанъ за секретарската маса.

Но най-послѣ и неговия редъ дошелъ. Въ държавния прѣвратъ билъ убитъ единъ депутатъ, на име Будинъ, защото защитавалъ Народното Събрание.“ На празника за Умрѣлитѣ, прѣзъ 1868 година, до хиляда души републиканци се събрали на гроба му: за да положатъ вѣнци и да държътъ рѣчи. Делшущесъ, прѣдсѣдателя имъ, билъ арестуванъ, а той си избралъ Гамбета за защитникъ. Но и той билъ чловѣкъ за работата. Когато свършилъ защитителната си рѣчь прѣдъ сѣда, тогава още била рѣшена сѣдбата на империята. Онази вечеръ на всѣкъдѣ изъ клубовѣ и вѣстникарскитѣ канцеларии името на Леонъ Гамбета било въ всѣка уста.

На слѣдующата година билъ избранъ за прѣдставителъ отъ Белвилъ и Марсилия. Той прѣдпочелъ послѣдния градъ, като казалъ на избирателитѣ си, че е „непримиримъ врагъ на империята.“

Всѣкому е извѣстно несполуката на Французитѣ и позорното прѣдаване на Лодовикъ Наполеона. Новината пристигнала въ Парижъ. Голѣмо множество народъ се събрало и на сила влѣзло въ Законодателното Събрание. Но сладкорѣчивия републикански вождъ се въскачилъ на трибуната и обявилъ че Лудовикъ Наполеонъ и династията му

прѣдставатъ за винаги да царуватъ надъ Франция. Безстрашливия и хладнокрѣвния Гамбета държалъ всичката сила въ рѣцѣтъ си и управлявалъ народа.

Но Нѣмскитѣ войски пристигнали до Парижъ и го обсадили. Нужно станжло Гамбета да отиде въ Туръ за съвѣщание, а като не можалъ по другъ начинъ, той прѣхвъркнѣлъ съ балонъ надъ Пруситѣ.

Когато пристигнѣлъ въ Туръ, ненамѣрилъ, нито единъ солдатинъ, но въ разстояние на единъ мѣсець, съ голѣма енергия, искусство и мадрость, събралъ армия съ осемстотинъ хиляди мъжие. Тѣй билъ дѣйствително диктаторъ на цѣла Франция, а едва ли ималъ тридесетъ и двѣ години.

Леонъ Гамбета билъ всѣкога готовъ съ неговото „Добъръ-денъ, приятелю!“ за всѣкои работникъ, колкото прѣтрупанъ и да е билъ съ работа и грижи. Той работилъ съ таквози присѣствие на духа, бързина въ рѣшението си и неприклонима воля, които го правили на всѣкъдѣ и между всички вождѣ. Той наеликтризировалъ Франция съ словата си, възобновилъ дързостта ѣ и съживилъ патриотизма ѣ.

На 1877 година повторно избавилъ републиката отъ погибель. Монархиститѣ замѣстили Тиера съ Мак-Махона, върлѣ романистъ и прѣдаденъ империялистъ. Явно било че другъ държавенъ прѣвратъ ся приготвялъ. Гамбета пробудилъ цѣла Франция, провъзгласилъ, че „прѣдсѣдателя на републиката трѣбва да се подчини или отрече. Мак-Махонъ, като видѣлъ че републиканската партия била по силна, отрекѣлъ се отъ чина си. Гриви го замѣстилъ, а Гамбета билъ избранъ за прѣдсѣдатель на Събранието. Безъ всѣко съмнение бихъ го избрали и за прѣдсѣдатель на републиката, ако бѣше живѣлъ. Той умрѣлъ отъ случайно грѣмване на пицовъ на 31 Декемврий, 1882 година.

М. Н. Полова.

„ТРѢБВА ДА СЕ РОДИТЕ ИЗНОВО, ИОАН. 3:7.“

Всичкитѣ народи, плѣмена и язици по лицето на земята, колкото и да различаватъ помежду си въ научно и религиозно отношение, има едно нѣщо въ което тѣ напълно сж съгласни, и то е, че чловеческото „Сърдце е измамливо повече отъ всичко,

и твърдѣ растленно: Кой може да го познае?“ Иер. 17; 9. За това спорѣдъ познанието си търси срѣдства да поправи сърдцата въ своето общество. Срѣдствата които сж употребявали за тѣзи цѣль сж много и твърдѣ различни. Едни казватъ че трѣбва да се поставятъ чловецитѣ подъ строга дисциплина, да се наказватъ, за да се испѣди злото отъ тѣхъ, а други употребяватъ кротостъ. Едни мислятъ, че чловецеството трѣбва да се остави свободно на природата да го ржководи и развива, и тя ще го направи истинно щастливо и блаженно, а други вѣрватъ, че то (чловецеството) трѣбва да се образува и просвѣщава и тогава ще стане наистина такъвъ и пр. и пр. . .

За тѣзи цѣль сж отварятъ разни училища, изслѣдватъ сж науки, пишатъ сж разни книги и вѣстници. Общиятъ викъ днесъ на всякадѣ въ свѣта е наука и пакъ наука. Но, учението колкото и да е добро срѣдство за подобрене на чловецеството, пакъ не убоirimъ фактъ е, че всичката наука на свѣта не може да промѣни едно грѣшно сърдце. Научнитѣ познания сж лустрото на единъ добръ чловекъ, но подобренieto на сърдце трѣбва да дойде отъ другадѣ.

Науката колкото и да е добра и ползна, че тя сама не може да промени чловецеското сърдце е тоже фактъ, който се потвърждава отъ цѣлата история на чловецеското плѣме въ миналото и настоящето. Въ потвърждение на това, ще приведа една много приспособима прикаска.

Прикаската казватъ тѣй: Имало нѣкога единъ великъ императоръ въ Китай, който страшно обичалъ свинитѣ и държалъ по една галена въ палата си. Но той много мразелъ тѣхниятъ нечистъ обичай. Той ималъ голѣмо желание да се исцѣрятъ свинитѣ отъ този си обичай, щото да сж чисти и да могатъ да живѣятъ въ палата му, като галено агне. Императора казвалъ, свинитѣ не сж виновати че сж нечисти, защото тѣ не сж учени на чистота. Сега казалъ той, на нѣкой свои приятели, азъ ще ви докажж това, като зема едно малко прасе и го въспитамъ. Ви ще видите че то ще си измени обичаятъ да се каля, и ще стане интеллигентно, внимателно и чисто. И тогава азъ ще ви покажа, колко то ще бжде чисто и привлекателно. Тогава той съградилъ за своето голѣмо прасе единъ хубавъ палатъ, украсилъ го много добръ

и го постлалъ съ най добро кадифе. Земалъ най добритѣ и учени чловеци въ царството си за да го въспитаватъ.

Тѣ го научили много добри нѣща. Давали му да яде въ чисти златни паници. Направляли му много хубава позлатена покривка, и натурели му златни гривни по краката, което изглѣдвало доста облагородено. Императора заповѣдвалъ да не го оставятъ да види други свини та да не земе тѣхнитѣ лоши ярави. И тѣй той го научилъ всичко което едно прасе може да научи. Тогава императора казалъ, сега моето галено прасе е вече пораснало и въспитано, и азъ можж да отида съ него кждѣто искамъ. За това той тръгналъ заедно съ образованата си свиня да отиде на расходка. Когато Императора ходилъ на расходка и се вращалъ отъ полето за града, миналъ покрай едно блато въ което имало много свини. Царската свиня като ги видяла веднага се хвърлила при тѣхъ съ всичкитѣ си украшения. Царѣтъ много се ядосалъ на свинитѣ, че искусили неговата свиня съ лошия си примѣръ. Тогава той заповѣдалъ на своитѣ чловеци да извадятъ свинята отъ блатото, да я очистятъ и да я виспитатъ още неколко врѣме, догдѣто се поправи отъ лошия си обичай. И най послѣ, като се свършилъ и вториятъ курсъ на въспитанието, Императорѣтъ пакъ излѣзалъ съ своята усвѣршенствувана свиня на расходка.

Но този пжтъ той рѣшилъ да не отива тамъ гдѣто имало блато и свини, за да развращаватъ неговата, а отишелъ въ Царска-градина. Но когато се връщалъ отъ расходка и отишелъ до едно мѣсто гдѣто имало нечистотии, боклукъ и калъ, който тя не била виждала другъ пжтъ нито имало свини да ѝ даватъ лошъ примѣръ, царската свиня щомъ видяла това, веднага се хвърлила вътрѣ (като всѣка свиня) и се оцапала както и по първо съ всичкитѣ си украшения. Царѣтъ много се наскърбилъ, че неможелъ да измѣни лошиятъ характеръ на своята галена свиня, и че този пжтъ, ако и да нѣмала лошъ примѣръ, тя пакъ се хвърлила и оцапала.

Отъ това той разбралъ, че вината не е въ лошия примѣръ, а въ непоправимото лошо свинско сърдце. И тогава Царѣтъ очистилъ пакъ свинята и размишлявалъ, какво още може да стори за подобрене ѝ. Въ това

врѣме му се явила една самодива и му каза, ако ти ми дадешъ свинята за едно малко врѣме, азъ ще я направя да намрази нечистотитѣ и да обича чистотата. И тогава Императора ѝ казалъ О! стори го, стори го. Самодивата тогава растворила тѣлото на свинята, изводила ѝ сърдцето и на мѣстото му турнала едно агнешко сърдце.

Слѣдъ тѣзи операция на свинята, Императорътъ никога нѣмалъ смущение съ нея, защото тя вече нѣмала свинско сърдце, а агнешко.

Тя станала благородна, обична и чиста като агне.

Тя вече не искала да ся валя у калтъ.

Нѣщата които тя страстно обичала послѣ ги намразила. Драгий читателю, всичко това е едно добро пояснение за нуждата ни отъ духовно променение, и или както казва Христосъ — „Да се родимъ изново“. Христосъ който знаеше напълно невъзможността ни да влѣземъ въ Царството Божие съ това сърдце, казва: „Трѣбва да се родите изново“.

Съ тѣзи думи Христосъ, като че искаше да каже: О! Грѣшнике, това сърдце, което имашъ не ти струва вече, то е съвсѣмъ растлѣнно, и ти съ него неможешъ да влѣзешъ въ Царството Божие. Но, искай отъ мене и ще ти дамъ ново и чисто сърдце, „Защото само чистосърдечнитѣ ще видятъ Бога: Мат. 5: 8. О! Грѣшнике, познай добръ, че нѣма сила на земята, която може да омие твоитѣ черни, грѣхове, освенъ една и тя е тази:“ Кръвта на сина му Исуса Христа очиства ни отъ всякой грѣхъ. I. Иоан. 1; 7.

Ив. Тодоровъ.

КАТО ЧРѢЗЪ АНГЕЛЪ ИЗБАВЕНА. ✕

Твърдѣ голѣмо приключение се видѣ на малката Сусана, когато майка ѝ получи едно писмо отъ Лондонъ което имъ събщи че баба ѝ е тѣжко болна и ѝ вика незабавно да отиджтъ при нея. Бащата на това семейство, като морякъ, бѣше отплувалъ въ морето за нѣколко седмици; затова майката намѣри за най-добръ да остави двѣтѣ си дѣца, които ходѣхъ на училище, на грижата на една съседка, а тя съ Сусанка да отиде въ Лондонъ.

Когато пристигнахъ въ Лондонъ, домашнитѣ тамъ научихъ Сусанка да запомни адреса на домътъ, та когато излиза на вѣнъ, да може лѣсно да го намира. Но при все това, слѣдъ нѣколко дена, тя ка-

то излѣзе, не може да го намѣри и се изгуби изъ Лондонскитѣ улици. Една черна като арапкиня баба я заблѣлѣжи, като се луташе, приближи и я попита коя улица търси.

„Мѣ 10 Давидовъ дожъ въ прозоречната улица,“ отговори малкото момиченце.

„Ти търсишъ същата улица въ която азъ живѣя върви слѣдъ мене,“ каза бабата.

Прѣди Сусанка да разбере какво трѣба да направи, черната Ирландка грабна ржката ѝ, и я повлече надолу изъ една улица. Тѣ скоро прѣминахъ покрай палати и градини и за голѣмо удивление на Сусанка, жената слѣзе прѣзъ едни стрѣмни и мръсни стапала, отвори една врата и дрънна вътрѣ дѣтето.

„Ний не живѣемъ подъ земята,“ каза Сусанка раздихана.

„Не врѣди, ти сега стой тука,“ каза бабата, сега е късно вече да тя вода у дома, затова трѣба да прѣспишъ при мене тая нощъ.“

Горката Сусанка почна ужасена да се озѣрта. Стаята бѣше много мръсна, свѣщъта, която бѣше залепена въ откъслекътъ на единъ свѣщникъ, втпкнътъ въ гърлото на една счупена бутилка, прѣскаше слаба свѣтина въ стаята, въ която нѣмаше никакъвъ урѣдъ, освѣнъ единъ строшенъ и единъ триноженъ столъ. Единъ купъ пѣрцаля въ единъ жгълъ служеше за лѣгло.

На триножния столъ прѣдъ празното огнище седеше едно гърбаво момче на години не по голѣмо отъ Сусанка, което я изгледваше подозрително.

Прѣдъ нещастного момиче се мѣркахъ явления отъ хубавата спалня у дома. Струваше му се че малкитѣ ѝ братчета стоятъ прѣдъ нея.

„Пусни ме да си отида,“ пзвика тя; „Азъ не мога да се спрж на това мѣсто!“

„Не се обаждай,“ прорѣмжа жената, като хвърли единъ злобенъ поглѣдъ върху момичето и заключи вратата.

Сусанка се огледа като мина въ казанъ, и, съ крѣсътъ, ся спуся къмъ вратата сяломъ да ѝ отвори; нѣ нейния тѣмничаринъ ѝ сложи единъ удѣръ, който я направи да полѣти назадъ къмъ стената полузамаена. Отъ силния ударъ главата го заболѣ. Момичето се уплаши твърдѣ много. То се сви въ единъ жгълъ и обтжна въ порой сълзи. Жената мина прѣзъ стаята, взъ хлѣбъ отъ шкафътъ и сложи на строшения столъ една черна бутилка.

Тѣжно си попомни Сусанка че е врѣме да си лѣгне, че майка ѝ я чака, нѣ на празно, че братчетата ѝ сж се завърнали отъ играта у дома и че рибарската варка се е върнала отъ морето.

Бабата сѣдна на триножния столъ и взѣ кора-

вия хлѣбъ отъ който подаде на момчето, слѣдъ като го понамокри съ нѣколко капки отъ черната бутилка. Като поглѣдваше прѣзъ неясната свѣтлината на лойната свѣщъ, жената се виждаше като нѣкоя чародѣйка отъ явлението на която сърцето на нещастното дѣте изчезнуваше.

Слѣдъ това жената трудно се подигна и стана. Тя се бѣше хубаво напнила. Една празна усмивка миша прѣзъ лицето ѝ.

„Ела сега, и лѣгни при мене, мило,“ каза бабата, като я поглѣдна подъ вѣжди и се зарови въ пързалитѣ.

Сусанка не може да си издържи спокойно докѣлѣ не чу хърканнето на бабата. Тогава тя почна да гледа изъ стаята и да търси нѣкон случай за избѣгване. Нѣ бабата бѣше заключила вратата, а ключътъ бѣше въ джобътъ ѝ. Да остане тая нощъ въ тази стая посрѣдъ такива другари, бѣше ужасно въображение за ѝ; нѣ тя разбра че не може да си отиде — ма прѣзъ тъмнитѣ улици, даже ако ѝ се удаде нѣкой случай да избѣгне; затова тя се принуди да чака до сутринята. Изнурена и изумена отъ страхъ, тя се съгласи да си лѣгне както може. Тя не помнеше никогда да си е лѣгнала несъблечена, нѣ тази вечеръ не щѣше питание за това. Нѣ имаше друго нѣщо за което нищо не можеше да ѝ попрѣчи. Това бѣше молитвата. Наистина въ това голѣмо нещастие далеко отъ човѣческа помощъ, нужно бѣше за нея, както я бѣше научила майка ѝ, да проси покровителството на Небесния Отецъ прѣдъ когото всичкитѣ желания сж познати.

Сусанка си спомни единъ стихъ, който тя бѣше научила въ Недѣлното училище — „ни едно врабче не пада на земята безъ волята на Отца“ и „Вий сте по добри отъ много врабчета“. Като си спомни тия думи тя се насърди. Имаше единъ който можеше да види сега, когато майка ѝ бѣше твърдѣ загрижена за нея. Съ прѣскърбено сжрдце Сусанка коленичи на студениѣ камъни и като склопи малкитѣ си рѣчички, поглѣдна на горѣ въ разпадналата стая. Той може да испрати при мене единъ Ангелъ, както испрати при Петра да отвори вратата на тъмнината. „О! Господи Боже!“, извика тя, „моля ти се избави ме отъ това мѣсто и заведи ме у дома при мама, заради Исуса, аминъ.“

Послѣ, спорѣдъ обичаятъ си всѣка вечеръ върху колѣнетѣ на майка си, тя прибави.

„Отче нашъ който си на Небесата“.

Тя свърши, нѣ никой свѣтъ Ангелъ не долѣте въ тъмната стая. Една лека рѣка се сложи на рамото ѝ. Тя се стрѣсна и се обърна много уплашена. Да не се е събудила жената? Не, тя тѣжко

хъркаше въ кѣтѣтъ. Това бѣше гърбавото момче, което стояше при нея съ сълзи на учитѣ си, които слизахъ полѣка на доло по бузитѣ му.

„Повтори тия думи, повтори,“ каза момчето съ плачевенъ гласъ. „Тѣ ми напомниха за майка ми, която ги изговаряше всѣка вечеръ, а азъ ги повтаряхъ слѣдъ нея, нѣ сега не мога да ги изговарямъ, защото съмъ ги забравилъ. Сега азъ не знамъ да се моля,“ продължи момчето съ хлѣцание.

„Опитай се,“ каза Сусанка, като се стараеше да се не страхува отъ него, защото момчето сега плачеше и повтори Господната молитва много полѣка и момчето я придружи.

Когато тя свърши, неговото отношение къмъ нея се измѣни.

„Виждъ,“ бързо извика момчето, „ти не искашъ да ходишъ на просия нали? Ако нѣ да си толкозъ хубава и добра, ти ще ходишъ да просишъ галаганчета. Тя никога вече не може да те удари. Ти искашъ да избегнишъ отъ тука, нали? Добрѣ, сега е случайтъ ти“.

Момчето приближи на прѣсти при жената и се наведе та я послуша. Тя дълбоко спѣше. Послѣ възъшишето и го наведе. То бѣше праздно.

„Тя нѣма да се събуди скоро,“ каза момчето съ една усмивка, „тя се напила твърдѣ много.“

Момчето прострѣ рѣка къмъ паухата на жената и истѣргна ключътъ. Послѣ се обърна къмъ Сусанка и пошепна: „скоро ела.“ Тя забрави всички си страхъ и поглѣдна къмъ момчето съ весела усмивка. „О! Истинна е“, извика тя, „ти си ми испратенъ вмѣсто Ангелъ“.

„Азъ нищо не зная за Ангели,“ отговори момчето, „освенъ че майка ми отдавна умрѣ да стане като тѣхъ. нѣ азъ не вѣрвамъ че тѣ се връщатъ тука.“

Дѣцата, като излѣзохъ стаята за послѣденъ пѣтъ, излѣзохъ на улицата.

Ослѣпени отъ газовата свѣтлина и забъркани изъ множеството, Сусанка силно стискаше рѣката на момчето. „Азъ не зная кой е пѣтътъ,“ каза Сусанка; ти ме заведи у дома. №10 Давидовъ домъ прозоречна улица въ Майлъ. Мама ме чака.“

„Много добрѣ,“ отговори момчето. „Азъ смѣя да кажа че мога да намѣря къщата. Нека ти чае.“ Тѣ припахъ изъ улацата. Тѣ намѣрихъ пѣтъ. Сусанка послѣ много се чудеше за искусството чрѣзъ което момчето можѣ да намѣри пѣтъ изъ тия лабиринтни улици, като отдавна ги бѣше забравило.

Церковния часовникъ биеше дванадесетъ, когато тѣ се покачихъ по стѣлбитѣ на №10 Давидовъ домъ. Сусанка силно дръпна звънеца. Вратата се отвори хъ и майката ѝ я грабна въ рѣцѣ.

Слѣдъ това майката се обърна да види нейния избавителъ, който стоеше уплашенъ до стената и му рече — „еда вътрѣ мое момче.“

А Сусанка каза на майка си, като тикаше момчето къмъ стаята: „Мамо, азъ се молихъ много силно, нѣ Богъ вмѣсто Ангелъ испрати това добро момче, което отвори вратата. Читателя разбира че майката не пусна гърбавото момче да се върне при старата Ирландка. Когато Сусанкината баба оздравѣ тѣ се върнахъ въ своето край-морско жилище, заедно съ това момче. Въ прѣсния морски въздухъ, то стана много здраво и силно. По причина на гърбицата си, то не можеше да управлява вѣслата на лоткитѣ, нѣ то стана бързъ и искусенъ плетачъ на мрѣжитѣ.

Прѣди да измине много врѣме то се научи пѣщо повече. Сусанка го научи на Госпонята молитва и нѣкои духовни пѣсни, които то бѣше научило и запомнило отъ майка си, когато била жива. Духътъ Божий повлия на сърдцето му и чрѣзъ Божията Благодать, като пораста, той стана смиренъ слѣдователъ на Исуса.

Сега той е проповѣдникъ въ сѣщото Недѣлно училище въ което е и Сусанка съ чадата си.

Н. И. Г.

ФИЛИППИНСКИТЪ ОСТРОВИ.

Тѣй като мирътъ мѣжду Испания и Америка е вече подписанъ, не ще е злѣ да запознаемъ читателитѣ ни съ Филиппинскитѣ острови които ставатъ за напрѣдъ притежание на Съединенитѣ Държави. Ний желаемъ, особено да обърнемъ внимание върху религиозното състояние на островитѣ. Туземцитѣ сѣ Християни (Католици), нѣ сѣ били прѣобърнати съ силата на ножътъ. Библията е била запрѣтена да се разпространява и чете мѣжду тѣхъ. На тѣхъ се не даваше религиозна оводода, и калугеритѣ имаха абсолютна власть надъ народа.

Пише нѣкой си: Азъ срѣцнахъ на всекъдѣ изъ улицитѣ въ Манила Августинианци и Доминиканци съ бѣли фракове, Капучини въ кафени облѣкла, Францисканци въ сини, и Реколети и Иезуити въ черни дрѣхи. Тѣзи сѣ чловѣцитѣ които сѣ управлявали Филипинитѣ, и никой не ще да се зачуди кога се научи че даже въ тази година на благодать, Архиепископътъ е по-силна личностъ отъ Управителътъ. Градътъ има само около 15·000 жители, нѣ той се гор-

дѣе съ една велика катедрална и единадесять обикновенни църкви. Тамъ е, като въ една орѣхова черупка, миналото на Филипинитѣ. Въ никоя друга частъ на свѣта, прѣзъ миналитѣ триста години, священници и религиозни дружества не сѣ имали такъва върховна власть. Духовнитѣ бѣха които побѣдиха Лузонъ. Управителъ слѣдъ управителъ ся е старалъ да отхвърли игото на духовнитѣ, нѣ всичко е било напраздно. Корхюера ся бори успѣшно съ Архиепископа за нѣколко врѣме, нѣ послѣ биде хвърленъ въ затворъ за петъ години; Диего Салцедо биде заточенъ въ Мексико и умрѣ отъ скрърбъ и отчаяние; Вустило де Руеда и синъ му бѣха убити; и Жозе Раонъ умрѣ единъ затворникъ въ домътъ си.

„Съ помощници тѣзи чиновници, безъ ни единъ Евре да ги въспрѣ, и почитани отъ едно сѣ, звѣрно население, священниците въ тѣзи острови притѣжаваха почти абсолютна власть; нѣ още не е роденъ чловѣкътъ на когото може да ся повѣри такъва власть. Тѣ сѣ злоупотребили съ нея и Архипелагътъ звѣнти отъ расказитѣ на тѣхнитѣ зли дѣла. Тѣ ся обвиняватъ че сѣ натури

наказвани. Тѣзи сж нѣкой отъ звѣрствата за които Филипинитѣ сега си отмъщаватъ, и до колкото ся знае, жертвитѣ сж били въобще отъ духовенството.

„Цѣлото число на Испанскитѣ попове въ Филип. острови бѣше 1000, въ отъ какъ ся почна войната, 500 отъ тѣхъ сж ся завърнали въ Испания.“

Като чете чловѣкъ горнето, и като помни че не само въ Филип. острови, нѣ и въ Куба, че даже и въ самата Испания, духовенството е водило властта за носѣтъ, и е държало народѣтъ въ духовна тъмнина, суевѣрне и заблуждение, той лесно ще разбере коя е била причината на отпадѣкътъ на Испания. Дано поне сега, слѣдъ толкова голѣми загуби, Испания разбере гдѣ е злото което я съсипва и го искорени.

Колкото за Филип. острови, ний сме увѣрени, че подъ мѣдрото, свободолюбиво и чловѣколюбиво правителство на Съединенитѣ Държави, тѣ ще ся наслаждаватъ отъ всички чловѣчески правдини и мирно и свободно ще ся развиватъ всестранно.

Отчаениятъ и сѣрдцесѣрушениятъ, заточениятъ и исхвърлениятъ бѣднякъ, достойниятъ и недостойниятъ, падналиятъ и развалениятъ, скитникѣтъ и изгубениятъ, болниятъ и умрающиятъ, слушатъ нейнитѣ насѣрдчителни думи, и приематъ отъ нейната отворена рѣка.

Любовта покрива множества грѣхове. Любовта съ единъ коприненъ конецъ вързува по силно отъ желѣзната верига. Любовта прѣобръща отровата въ здравословна храна. Тѣзи които любятъ показватъ любовта си. Истинската любовъ никога не се уморява. Любовта всякога дѣйствува съ правото. Любовта никога не прави спогождение за своитѣ начала. Любовта никога не подава рѣка въ подрѣжка на злото. Любовта никога не отива съ множеството да върши зло. Любовта управлява безъ закони. Любовта е Божия. „Богъ е любовъ.“ Любовта се простира къмъ всички съсѣди.

Безъ да се гледа на политически възглѣдове, на църковни отношения, на религиозни вѣрвания, или на нѣкои случайни обстоятелства, всички които живѣятъ близо при мене сж мои „сѣсѣди.“ Всички чюжденци които търсятъ домове близо мене, да ли тѣ говорятъ моя языкѣ или не, да ли отъ сжщата църква или не, сж мои „сѣсѣди.“ Всичкитѣ необърнати около мене, макаръ че прости и бѣдни, макаръ че паднали и мръсни въ грѣхъ, макаръ явни мои неприятели, сж мои „сѣсѣди“. Всички които сж паднали гѣжду разбойници, съблѣчени, обрани, ранени, полумъртви, жертви на прѣзрѣние, на лиянство и пр., всички тѣзи сж сѣсѣди на онзи който най силно люби.

Истинската любовъ ся показва въ добро то расположение къмъ всички, въ сѣрдечното случайно поздравление, въ поздравлението у дома, въ поздравлението въ църква гдѣто ся срѣщаме за поклонение. Тя се показва въ честността, въ търговията, въ откровенността и въ вѣрното изпълнение на всички задлѣжения. Любовта ся показва въ защитата на онеправданиятъ и потѣпканиятъ

Любовъ е законѣтъ на всякой Християнски животъ. Твоятъ сѣсѣдъ е всякой отъ твоего плѣме на този свѣтъ. Любовта трѣбва да ся показва незабавно. Мѣрката на Християнската любовъ е „както себе.“ „Да възлюбимъ ближния си като себе си.“

ДОЙДИ БЛИЗО.

Има нѣкои нѣща които никакъ не ползватъ отъ далечъ. Человѣкъ може да стои вѣнъ отъ нѣкоя къща, и глѣдайки прѣзъ прозорецътъ, да види твърдѣ ясно пламъцитѣ на огнѣтъ, безъ обаче да бѣде по топълъ отъ това. За да стопли помръзналитѣ си прѣсти, той трѣбва да влѣзе вътрѣ и да ся приближи до огнѣтъ.

Двѣ стѣпки отъ единъ жаденъ пѣтникъ може да има единъ изворъ отъ чиста и студена вода, нъ каква полза ако той ся не приближи и не пие? Пакъ, не прави разлика колко сладка и здравословна една храна може да е. Тя не ползува гладния ако той не земе и не яде отъ нея.

Тѣй има други нѣща, по важни отъ огнѣ, храна и питие, които не могатъ да ся употребятъ изъ далечъ. Не ползува никакъ человекъ само да чете за „водата на живота“ въ Библията, ако той не я земе. Исусъ вика, „Дойдѣте при мене.“ Не е лѣсно да ся разговаряшъ съ единъ приятелъ изъ далечъ; и особено ако человекъ ся намира въ смущение, не е възможно да си искажешъ скръбта съ високъ гласъ отъ едно далечно разстояние. И тѣй нека всички дойдѣтъ близо, твърдѣ близо при Спасителя, щото думитѣ му да ся осѣщатъ въ сърдцето, и помощта му да ся чюствува всякоя минута.

ИЗЪ МЪЛЧАНИЕТО НА ЖИВОТА.

Бисеритѣ на свѣтската литература, чудеснитѣ изобрѣтения на науката и искусство, великитѣ мисли и думи които прѣживѣватъ вѣкъ слѣдъ вѣкъ, сж плодѣтъ на дълги размишления въ мълчание. Отъ мълчавото студио на Рафаилъ излазя най послѣ едно издѣлие на искусството прѣдъ което свѣта ся спира въ прѣнесено въсхищение. Поетътъ мисли за дълго врѣме въ мълчание, и тогава дава на свѣта безсмъртната си пѣснь, и тя продължава да пѣе за вѣкове въ сърдцата на человекитѣ.

Изобрѣтателътъ свива вѣжди и ся навежда надъ моделитѣ си съ най голѣмо внимание въ тишината на много срѣдноци, и слѣдъ врѣме ти виждашъ неговата осъвършенству-

вана машина — едно благословение за работното население.

Оратора затваря вратитѣ си и въ тайно развива велики мисли и пише чудесни прѣдложения: и когато почна да говори, той движи хилядитѣ съ своето горѣщо краснорѣчие, и събаря тиранията, притѣснението и онеправданието.

Християнинътъ ся бави повече въ тържественното мълчание на молитва и размишление, и когато ся появи, лицето му свѣти, гласътъ му е запаленъ съ едно небесно вдъхновение, и мишцата му е силна да върши храбри дѣла за Господа своего.

II.

ЦЕЙЛОНСКИТѢ МАЙМУНИ.

Отъ всичкитѣ животни, маймунитѣ най-много приличатъ на человекъ. Моя домъ е въ северния Цейлонъ, и историята на моята ранна възраст е тѣсно свързана съ авантури мѣжду маймунитѣ. Когато бѣхъ още момче, азъ прѣкарвахъ много врѣме мѣжду тѣхъ. Около сто маймуни живѣяха въ една гора отъ палмови и каучукови дървеса. Казва ся по нѣкога че человекъ е единичкото животно което ся смѣе, нъ маймунитѣ често правятъ изражения които мно го приличатъ на смѣяние, и тѣ сж много искусни да кривятъ лицата си и да изразяватъ гнѣвъ. Твърдѣ интересно зрѣлище е да ги види человекъ че върватъ по единъ съвършенно рѣдовенъ начинъ, като една добръ дисциплинирана рота войници. Тѣ маршируватъ по нѣкога въ линия по една, по нѣкога по двѣ, спорѣдъ тѣхната мадростъ и удоволствие. Като една правило, маймунитѣ сж доста способни въ употреблението на тѣхнитѣ ржцѣ. Тѣ употребяватъ нѣкои нѣща сжщо като человекъ. Нѣкои отъ тѣхнитѣ подвизи, като скачанне отъ единъ клонъ на другъ, на двадесетъ ярда разстояние, съ малкитѣ маймунчета на гърбътъ си, правятъ на человекъ космитѣ да настрѣхнатъ. Най малката погрѣшка която тѣ би направили ще причини минутна смъртъ; обаче тѣ никога не правятъ погрѣшки. Тѣ сж всякога твърдѣ дѣятелни. Често тѣ сѣдятъ спокойно на нѣкой клонъ и тѣй силно ся люлѣятъ щото клонътъ дохожда почти до счюпване.

Маймунитѣ намиратъ голѣмо удоволствие да си играятъ съ дѣца и да ги плашатъ. Азъ сжмъ често бивалъ малтретиранъ отъ моитѣ маймуни приятели. Често нѣколко отъ тѣхъ ще мя заобиколатъ и по единъ искусенъ и тихъ начинъ ще ми откраднатъ каквито плодове или сладки нѣща имамъ. Едно съпротивление отъ моя страна само ще навлѣче върхъ

главата ми тѣхния гнѣвъ. Нѣ тѣ никога не дързуваха да ми побутнатъ ако имаше наблизно нѣкое възрастно лице.

Единъ ясенъ лѣтенъ день, точно прѣди захожданието на слънцето, нѣколко отъ тѣхъ дойдоха да ми направятъ посещение, и за нещастие азъ бѣхъ самъ. Когато ги видѣхъ че приближаватъ азъ побѣгнахъ въ една стая и заключихъ вратата, понеже не желаяхъ да имамъ у дома такъви гости когато нѣмаше никой другъ у дома. Азъ погледнахъ прѣзъ ключовата дупка да видя що правятъ маймунитѣ. Водителятъ имъ отиде къмъ мутвака, отвори вратата съ ржцѣтъ си, и покани другаритѣ си да влѣзатъ и да участвуватъ отъ храната която токо що бѣхме приготвили за обѣдъ. Много забавително бѣше за мене да видя какъ насѣдаха на рѣдъ и прѣкараха отъ ржка на ржка панцимата съ храна и я раздѣлиха по мѣжду си. Слѣдъ като ся наядоха нѣкои отъ по младитѣ и дѣятелни маймуни поскачаха и ся похвърляха прѣзъ глава, и тогава всички си отидоха къмъ гората.

Има два вида маймуни, едни които ходятъ по сами. Последнитѣ никакъ не сж общественни и сж отъ по голѣма величина. Тѣ сж считатъ като изверги и често ся нападатъ отъ другитѣ маймуни. Маймунитѣ ся биятъ почти всякой день.

Тѣ ся научаватъ лѣсно на разни игри. Тѣхното улавяне е много лѣсно. Пробива ся една дупка колкото да побере ржката на маймуната въ единъ кокосовъ орѣхъ, и вързва ся орѣхътъ за едно дърво. Маймуната си въвпра ржката въ орѣхътъ, напълни я и тогава иска да я истѣгли. Нѣ това е невъзможно понеже ржката е пълна и стисната. Тогава дохожда челоувѣкътъ и я хваща. Маймуната не пуска хванатото нѣщо макаръ че живота ѝ да ся намира въ опасностъ. Въ Цейлонъ когато единъ челоувѣкъ ся придържа упорито о своето мнѣние право или криво, хората го наричатъ „маймунска стиска“.

Когато маймунитѣ виждатъ една пушка отпратена срѣщу тѣхъ, тѣ хващатъ ржцѣтъ и ги дигатъ надъ главата си, и по всякой възможенъ начинъ умолаватъ тя да не стрѣлишъ. Азъ съмъ често отпратилъ една лъжовна пушка къмъ тѣхъ и съмъ ги направлялъ да ся навеждатъ и да ми ся покланятъ. Отъ всичкитѣ по долни животни, тѣ сж най забавителни, нѣ азъ никога не мож да ся убѣдя да стана Дарвиновъ послѣдователъ. Има много видове животни, и безсжмѣнно маймунитѣ приличатъ на челоувѣка до нѣкъдѣ външно, нѣ за одного който ги знае добръ ся вижда цѣла лудостъ да мисли че челоувѣкъ е провалѣлъ отъ маймуни.

ПОДЪ КОЙ ЦАРЬ?

Единъ старъ и благочестивъ писателъ казва че ако и да той е намѣрилъ мнозина които могатъ да кажатъ Десетъ-тѣхъ Заповѣди изуеъ, той е срѣщналъ малцина които ги пазятъ и мѣжду Християнитѣ вижда му се че числото не е голѣмо на онѣзи които истинно могатъ да кажатъ че сж упазили онѣзи двѣ заповѣди върхъ които Христосъ каза „всичкиятъ законъ и пророцитѣ висятъ.“ За това той нарѣди десетъ други заповѣди, които той казва тѣзи които ги четжтъ могатъ да ги нарежтъ

Десетъ-тѣхъ Заповѣди на Дявола.

I. Живѣй за себе си. Грижи се за своитѣ собствени нѣща: Това е първата и велика Заповѣдъ върхъ която всичкитѣ други висятъ, и на която тѣ служатъ, и то е равно съ, Бжди Богъ на себе си.

II. Нека твоята Воля да е твой Законъ. Ти си свой си, языкътъ ти е твой, Врѣмето ти е твое, Имотъ ти е твой; не можешъ ли да сторипъ съ, своего си както искашъ?

III. Ползуй се отъ сегашното Врѣме, и отъ настоящитѣ обстоятелства. Не изгубвай Явното за Неизвѣстното; кой знае какво ще е отгатакъ гробътъ? Яждъ и пий, защото Утрѣ ще умрѣшъ. Весели се до като можешъ, иждиви което имашъ до катъ го имашъ, прави сѣно до катъ Слънцето грѣе.

IV. Стой свободенъ въ Свободата на плътта си. Не влизай подъ Робството на ограничението. Не ставай Робъ на единъ редовенъ и ограниченъ животъ, когато можешъ да употрѣбавашъ Свободата си.

V. Живѣй въ Грѣхъ защото Благодатъта е прѣумножена. Христосъ е умрѣлъ за грѣшници, Богъ е милостивъ: защо да се боишъ тогава да слѣдвашъ своитѣ наклонности?

VI. Прави както другитѣ праватъ, Върви съ множеството, съобрази се съ Врѣмената, не бивай особенъ; защото да се имашъ по мждръ отъ другитѣ?

VII. Не пази повече религията отъ колкото се изисква отъ хората.. Не бивай много праведенъ. Не бързай да напрѣдвашъ, малко Вѣра, малко Покаяние ще сж довольно за цѣлата ти.

VIII. Не се смущавай за малкитѣ Недостатѣци на живота си. Мислитѣ сж свободни, Думитѣ сж само Нѣща Естествени. Кой челоувѣкъ който е живъ не сгрѣшава? Защо да дигашъ толкова шумъ за Грѣховетѣ си? Не сж ли тѣ малки Нѣща?

IX. Не бивай бързаливъ. Ако ти трѣбва покаяние има още довольно Врѣме; не се измѣчвай прѣдъ

Врѣмето си: Когато остарѣешъ малко, друго нѣщо ще ти остане да вършишъ: Не бивай-старъ до като си младъ.

Х. Повѣри на Бога Душата си нежели да повѣришъ тѣлото си на челоуѣка. Избери беззаконие отъ колкото Скърбъ и Себе-отричание. Не се спускай въ Религиозни работи по нататъкъ отъ колкото можешъ да сторишъ съ Безопасностъ на себе си.

Ако нѣкой се прѣдадемо да изучи всякитѣ които исповѣдуватъ че сж Христиани и се наричатъ такива, и да се постараше слѣдъ изслѣдванieto да извлече принципитѣ по които се управляватъ кои по всяка вѣроятностъ той би отбѣлѣжилъ че се практикуватъ, Десетътъхъ Заповѣди онѣзи които които се прогласиха отъ Синайската Гора, или-то старовѣрменниятъ списателъ извлече отъ поведението на повечето отъ онѣзи съ които той бѣше заобиколенъ?

Ако Християнскитѣ църкви пазѣха Божийтъ заповѣди цѣла ли Църквата и свѣтътъ да сж въ такива приятелски отношения?

Когато пастирѣтъ и стадото сж забравили обрѣкътъ на кръщенiето, че се отричатъ отъ свѣтътъ и отъ всичко което е грѣшно, когато суетниятъ бласкъ и слава на свѣта се дирятъ, и гордостата на живота и похотѣта на плътта не сж вече отвратителни прѣдъ очитѣ имъ; когато заедно тѣ сж безгрижни въ Сионъ, тѣ могатъ да ласкаятъ единъ другъ въ убѣждението че сж истински ученици Христови. Тѣ даже могатъ да си изнамиратъ имена съ които да прикриятъ взаимното си нечестие; духовната си мъртвостъ тѣ могатъ да наричатъ скромностъ, роскошността съ която сж се заобиколили чрѣзъ луксози да наричатъ щедростъ; тѣхната безгрижностъ когато дѣната имъ и дѣцата на съседитѣ имъ прѣнеобрѣгватъ Бога, тѣ могатъ да очертаватъ като запазване (резерва), или да си мечтаятъ че тѣ съ това изявяватъ упование въ Бога че той навѣрно ще ги присвои и прибере при себе си; нѣманието интересъ въ онѣзи които сж отъ по долно състояние тѣ могатъ да опишатъ като достойно себе-уважение; любостажанието си тѣ могатъ да счигатъ за разумна икономия, и тѣхното хладнокрѣвие спрямо онова което трѣбва да трогне, като резултатъ на истънченостъ; възражението на усърдно старание за събужданieto имъ тѣ могатъ да нарежтъ съпротивление на религиозна лудостъ.

Такива характери имаше изобилно въ врѣмето на Христа. Когато имаше малцина нѣкои които пазѣха заповѣдитѣ Божий, повечето тичаха въ пхтътъ на Сатанинскитѣ заповѣди. Така бѣше въ Англия когато Веслей почна своята миссия, (да проповѣдва по улицитѣ и минитѣ), и жертвитѣ на великото заблу-

ждение прѣзъ Велико Британния и Ирландия въспротивиха му се и го гониха.

Не е ли възможно, и даже вѣроятно, че мнозина отъ Христовитѣ слѣдователи ходятъ въ пхтътъ на повече отъ една на заповѣдитѣ които произлизатъ отъ авторѣтъ на всяко зло?

Нъ „кой си ти що сдѣлалъ другото?“ Това е единъ въпросъ за който всякой трѣбва да попита себе си. Всякой трѣбва да размисли върху тѣзи заповѣди. Ако прѣдъ съвѣстѣта си и прѣдъ Бога своего той може истинно да каже че такива мисли сж чужди на неговото естество, че единъжъ той бѣше подчиненъ подъ тѣхното владичество, „нъ че благодатта го е освободила“, тогава той може да се радва и да върви на прѣдъ.

Нъ ако той е принуденъ да признае че той живѣе за себе си а не за Христа, той е духовно на умнране ако не е вече и мъртавъ, той ще трѣбва да побърза да стори първитѣ си дѣла на покаяние отново. Понеже всякой който не живѣе „цѣломъждрено, праведно и благочестиво, въ настоящия свѣтъ“ получава заповѣдитѣ си не отъ Царя на царнетѣ и Господаря на господаритѣ, нъ отъ князѣтъ на тоя свѣтъ, „духътъ който нишъ дѣйствува въ чадата на непокорството.“

Т. К.

КАКВО СТОРИ КАТЕРИНКА.

(Продължение отъ 11-й брой.)

Когато Катя възлѣзе горѣ по стълбитѣ, тя намѣри баща си вече лѣгналъ. Цѣлъ день той бѣше страдалъ отъ слѣдствията на спиритивитѣ пития; и тѣй за пръвъ пхтъ въ много мѣсяци той прѣкара единъ трѣзвенъ день. Нъ това не бѣше подобрило характера му, и той строго смѣмръ дѣтето че останало толкова късно. Нищо обаче не можеше да смутити честитото задоволство на Катя; и азъ вървамъ че нѣмаше по радостно съдрце отъ пейното въ цѣлия градъ, на онази хубава Коледна вечеръ, когато тя си лѣгна. пригржщайки нейната скъпоцѣнна Библия.

Слѣдующата заранъ тя стана рано, и прѣди баща ѳ да бѣше готовъ, тя бѣше приготвила трапезата. Мѣжду двѣтъ паницы тя бѣше поставила едно клонче отъ Коледното дърво на Мати та да изглѣждало „като угощение“. Нъ Г-нъ Дрю не билъ расположенъ за угощение; той я нарежълъ „глупава“, и ялъ закуската си съ едно намръщено мълчание което Катя не дръзнала да наруши.

Когато той си тури шапката за да излезе за пръвъ денътъ, тя свързъ всичката си дървостъ, и като го последова до вратата, тя тури малката си ржка въ неговата. „Тате“, каза тя, „азъ имамъ единъ Коледенъ подаръкъ за тебе“.

„Единъ какво?“ Изржмжъ той, като я глѣдаше малко зачудено.

„Единъ Коледенъ подаръкъ“, каза тя слабо, и като ся затече до другата страна на стаята тя донесе скъпоцѣнната връзка и му я подаде.

Той я взема отъ нея и я поглѣдна като смаянъ, и когато видѣ що бѣше, изражението на лицето му ся промѣни и той ся обърна къмъ нея свирепо.

„Кой ти даде този умъ?“ извика той гнѣвно. „Какъ дързнувашъ да донесешъ тази книга на мене? Менъ ми ся ще да тя побия за твоята глупостъ“.

„О тате, нѣма ли да я четешъ?“ Молеше ся малкия гласъ.

„Да я четъ!“ изгърмъ той, „не! азъ щѣхъ да я хвърля въ огньтъ, само че ще можъ да си купя нѣкоя чаша ракия съ нея кога си нѣмамъ пари,“ и като я тури въ палто-то си той ся обърна пакъ къмъ вратата.

Катя не можѣ да устои на това и като ся хвърли на подътъ тя заплака горчиво. „О!“ казваше тя, „той не иска да я чете, той не иска да я чете! а пъкъ азъ съмъ продала моето любезно Черре за да му я купя, и всичко отиде за нищо — всичко за нищо!“

Человѣкътъ ся спрѣ и глѣдаше къмъ нея. Голѣмата скръбъ на дѣтето покръти сърдцето му.

„Що казвашъ ти?“ извика той, като разбра значението на думитѣ ѝ, „Ти си продала Черре.“ Да, наистина, че го продала,“ каза той, като поглѣдна къмъ гвоздейтъ на който въобще висѣше кафезътъ. „Искашъ ли да кажешъ,“ попита той, като ся наведе и я подигна отъ подътъ, „че ти си продала твоята галена птица за да купишъ тази книга за мене?“

„Да, азъ сторихъ това“, хълцаше дѣтето; азъ продадохъ драгоцѣнното си, любезно Черре, защото азъ искахъ да ти купя една Библия, та да четешъ разказътъ за Блудния Синъ, както стори Г-нъ Рожерсъ, и да ся научишъ да станешъ единъ добръ, благъ человекъ като него. О тате, тате, чети я, чети я! Нѣма ли да я четешъ?“ И насърд-

чена отъ изражението на неговото лице, тя хвърли ржцѣтъ си около вратѣтъ му, и ся стискаше о него плачешкомъ.

Натискътъ отъ тѣзи малки ржцѣ, обърнатото къмъ него дѣтинско лице трѣперяще отъ усѣщание, стопиха твърдото му сърдце.

„Хайде, хайде,“ каза той утѣшително, не дѣй плака вече мое малко момиче, ти ще ся разболѣешъ; тате ще я чете; да, той ще; той ще направи точно както ти му казвашъ,“ и съ дѣтето още въ ржцѣтъ му, той сѣдна на единъ столъ. Катя съ голѣмо усърдие намѣри мѣстото отбѣлѣжено съ едно парче синя корделка.

И тогава, пръвъ пътъ за години, Тимо-тей Дрю пакъ прочете прѣди — познатитѣ нему страници отъ Библията; пакъ прочете онази благословенна, чудесна приказка за любовта на единъ Баща, разказана първо отъ устнитѣ на единъ любезенъ Спаситель; той я чете прѣвъ заслѣпитесни сълзи които пълнеха очитѣ му безъ да знае той защо, когато малката му дъщеря внимателно слѣдеше измѣняющитѣ ся изражения на лицето му.

„Прочете ли я цѣла?“ попита тя, когато той затвори книгата. „Прочете ли онзи стихъ който казва, ще стана да отида при баща си? Чете ли тамъ гдѣто баща му го видѣ издалечъ, и го съжали и му прости? Ти знаешъ какво то значи, не ли? Това, тате, е като Бога. Той ни прощава когато отидемъ при него и му кажемъ че ний ся каемъ. О тате, нѣма ли да отидешъ при него?“

Силниятъ человекъ ся дълбоко трогна. Мечътъ на Духътъ бѣше пронизалъ най-по-слѣ неговото нечестиво сърдце, и като пригърна дѣтето си заплака разтрѣперанъ.

„Кате“, каза той „азъ съмъ билъ единъ лошъ, свирепъ баща на тебе, нъ отъ сега нататъкъ азъ обѣщавамъ да живѣя единъ различенъ животъ. Азъ нѣма да вкуся ни една капка ракия догдѣто съмъ живъ“.

Катя го поглѣдна въ лице, съ една честита усмивка и съ насълзени очи; нъ въ очитѣ ѝ имаше единъ сжмнителенъ и въпросителенъ поглѣдъ.

„Ти не мя вѣрвашъ! Ти нѣмашъ упование въ мене!“ извика той горчиво. „Нъ азъ не ти ся чудя“.

„О да, азъ тя вѣрвамъ“, каза тя усърдно, нъ ти не можешъ го стори самъ, ти знаешъ; ти трѣбва да ся молишъ Богу за

помощь. Ти ще му ся молишь да тя направи добръ, не ли, любезний тате?“

„Да ся моля!“ извика нещастниятъ чело-вѣкъ, „какъ мож да ся моля! Азъ не съмъ достоенъ да ся приближя до Бога, азъ съмъ толкова грѣшенъ“.

„О да, ти си,“ каза Катя, „толкозъ достоенъ колкото бѣше бѣдниятъ блуденъ синъ. Нека ся молимъ сега, тате. Азъ ще ся моля, ако ти неможешъ,“ и като го тѣглеше поле-ка на долъ, тѣ колѣничиха.

„О Господи“, молеше ся малкия гласъ, „тате е дошелъ; прости му, моля ти ся, и направи го добръ чело-вѣкъ. Земи отъ него лошото му сърдце, и дай му едно ново сърдце. Г-нъ Рожерсъ бѣше лошъ еднажъ, нъ сега е единъ добръ, благъ баща; направи моя баща като него. Грижи ся за него за-що той не може да ся грижи за себе си. О драгий, драгий Господи, моля ти ся, моля ти ся, стори това, заради името на Исуса.“ И тука гласътъ на Катя ся прѣсѣче. Тя не може да каже ни една дума повече, нъ само високо хълцаше; и отъ устнитъ на баща ѝ дойде съкрушениятъ викъ на митарьтъ, „Господи милостивъ бжди мене грѣшному.“ Тя усѣщаше че сърдцето на баща ѝ силно биеше.

Когато Тимотей Дрю ся исправи, изглѣдътъ на лицето му показваше единъ миръ който дохожда само когато сърдцето ся прѣдаде на Бога.

Прѣди да излѣзе, той пакъ тури малката Библия въ джебътъ си. „Любезно чадѣ, азъ ще я носи всякога тука“, каза той, „за да ми напомня.“

Щомъ излѣзе баща ѝ, Катя ся затече да съобщи на приятелката си станалото. Ней стана неприятно кога ся научи че Г-жа Рожерсъ не е у дома. Тя отишла да посѣти Г-жа Моръ; нъ Мати ся много зарадва като видѣ Катя и ѝ даде нѣколко клончета отъ Коледеното си дърво за да може Катя да украси стаичката си.

Когато Тимотей Дрю ся завърна, той намѣри малката стаичка измѣтена и украсе-на. Той донесе едно парче мѣсо и единъ бѣлъ хлѣбъ за Коледенъ обѣдъ.

Голѣма бѣше радостъта на Катя, и баща ѝ съ удовольствие глѣдаше какъ весело и бързо щеташе малката домакинка и приго-товляваше обѣдътъ. Слѣдъ обѣдъ той я взе

на рѣцѣ и тогава сѣднаха при огньтъ и си приказваха приятно и любезно.

Тѣй ги намѣри Г-жа Рожерсъ когато тя възлѣзе по стълбата да попита Катя да ли би отнела малко кейкъ на бѣдната стара Г-жа Хуайтъ. Макаръ че бѣше приятно на Катя да свършува по нѣкоя малка работа на при-ятелската си, ней стана малко мѣчно че тя бѣше дошла точно тогава, когато ся наслаж-даваше въ бащинитъ си пригрѣдки и вардѣ-ше новитъ поглѣди въ неговото лице.

Когато Катя ся завърна отъ работата си, тя чу въ стаята единъ гласъ който нап्रा-ви сърдето ѝ почти да спре тупанието си. Несъмнѣнно това бѣше пѣянието на една птица! и като поглѣдна на горѣ, тамъ на гвоздейтъ, като че никакъ не билъ откач-ванъ, висеше кафезътъ съ Черре който поч-на да скача радостно като видѣ малката си господарка.

Каква сцена послѣдова! Катя минутно сва-ли кафезътъ и почна да го пригрѣща, като ся смѣеше и плачеше, когато баща ѝ и бла-гата и ѝ приятелка я глѣдаха съ голѣмо задоволство.

Катя ся бѣше до толкова забравила щото доста врѣме ся измина прѣди тя да види хубаво-облѣчената кукла и една книга съ кейкове положени върху масата подъ кафе-зътъ. Обаче тя скоро обърна вниманието си и къмъ тѣхъ, и слѣдъ това Г-жа Рожерсъ расказа своята история.

Г-жа Моръ я повикала, каза тя, въ сѣщата онази заранъ, и като я распитала за Катя, дала ѝ птичето и тѣзи подарѣци да ги отне-се на Катя. Тя нѣмала намѣрение никакъ да държи птичето, нъ мислѣла че Катя ще ся радва повече ако ѝ ся повърне то като Коледенъ подарѣкъ; и освѣнъ това, Г-нъ Моръ казалъ че ако Г-нъ Дрю е готовъ да работи, той щѣлъ да му даде постоянна ра-бота и добра заплата прѣзъ зимата, и че той можалъ утрѣ да почне работа.

Тази неочаквана новина направила силно впечатление на Тимотей Дрю и вториятъ пѣтъ прѣзъ сѣщия този день той извикалъ съ просълзени очи: „Господъ мя е взелъ ве-че! Азъ не разбирамъ това. То е чудесно.“ И тѣй бѣше то, доста чудесно, само че Го-сподъ го не бѣше взелъ особено въ онзи день, нъ бѣше го слѣдовалъ за много годи-ни, като му поднасяше миръ и прощение,

а той ги отхвърлеше и ходеше изъ своитѣ си пжтеки.

Божията любовъ и милость постоянно придружаватъ живота ни, нъ ний почнуваме да разбираме тѣзи нѣща само когато очитѣ на нашитѣ души ся отворятъ.

Ако утрѣнното угощение бѣше съвсемъ несполучливо, вечерното бѣше напълно успѣшно. Кафеаътъ на Черре стоеше на срѣдата на масата украсена съ клончета отъ Коледното дърво на Мати, хубавиятъ кейкъ отъ г-жа Моръ бѣше натрупанъ върху чени, и повата кукла сѣдеше близо при Катя сжщо като че тя бѣше нейна малка дъщеря.

Тукъ, ни се струва, е най-щастливото мѣсто да спуснемъ завѣсата която ще ги укрие отъ насъ за цѣли дванадесетъ дълги мѣсяци и тогава азъ ще я подигна пакъ за да ви дамъ и другъ погледъ върху Катя....

Ето я тя, една весела малка мома на десетъ години, сѣднала при масата на Коледния день и паницитѣ съ ястие отъ които ся издигатъ малки облаци отъ пара. Срѣщу нея сѣди баща ѳ, засмѣенъ и щастливъ; вий едвамъ ще познаете че той е сжщиятъ Тимотей Дрю когото момчетата гоняха по улицитѣ и бияха съ снѣжни топки, въ миналитѣ печални дни когато той пииянствуваше и слугуваше на давола. На дѣсно отъ Катя сѣдеха г-нъ и г-жа Рожерсъ и изглѣждаха тѣй благи и благодѣтелни както всякога; а на лѣво ѳ сѣдеха Мати и малкия Джоу, послѣдниятъ отъ които причиняваше много смѣхъ, като ся стараеше усилено да пѣхне малкитѣ си ржчички въ пълната съ кейкъ чения.

Стаята въ която бѣше нарѣдена трапезата бѣше голѣма и свѣтла, защото цомъ Тимотей спрѣ да харчи паритѣ си за спиртни пития той напусна малката тъмна стаичка и бѣше въ състояние да си наеме една хубава къщичка на края на улицата. И азъ ви увѣрявамъ че тѣзи стаи сж образецъ на чистота и рѣдъ, защото Катя е рѣшила да не даде случай на баща ѳ да ся оплаче съ неспокоенъ домъ и да търси пакъ механитъ.

Тя бѣше достигнала до самия върхъ на щастие. Като сънъ ся вижда, когато си помисли чловѣкъ че деветгодишната Катя угощава гости на Коледа и че всичкитѣ вкусни ястия сж били приготвени отъ самата нея!

Когато приятниятъ обѣдъ ся свърши, и тѣ насѣдоха около огньтъ, Тимотей Дрю извади Катината малка Библия отъ дже-

бѣтъ на палтото си. „Приятели,“ каза той, „прѣди една година, на този день, азъ писахъ едно обѣщание въ тази книга, нъ азъ не дръзнувахъ да си подписа името догдѣто не ся увѣрахъ че ще го изпълня. Азъ искамъ днесъ да го подписа въ ваше присѣствие.“

И тогава той постави Библията на масата гдѣто тѣ можеха да видятъ че подъ Домашнитѣ Записки, гдѣто ся намираше забѣлѣжка за смъртъта на жена му и бебето момче, той бѣше написалъ съ чистъ почеркъ слѣдуюцето,

„Умрѣлъ, къмъ грѣхътъ на невѣздържане, на 25-й Декемврий, 1874, Тимотей Дрю.“ И подъ това той бѣше писалъ, „тържественно ся обѣщавамъ, чрѣзъ Божията помощъ, отъ днесъ на татѣкъ да ся въздържамъ отъ спиртни пития, и дано придобия сила да държа това рѣшение догдѣ съмъ живъ.“

„Моя малка щѣрко,“ каза той, като ся обърна къмъ Катя, „донеси ми мастилото и писалката.“

И тогава, като ги взе отъ ня нея, той колѣнчи, и съ сълзи падайки по листата той си подписа името съ една растрѣперена ржка.

„О Тате,“ каза Катя, като ся наведе къмъ него, „колко щастлива ся осѣщамъ като глѣдамъ името ти писано тука, и колко честита трѣбва да е мама въ небето когато види хубавитѣ Ангели да запишатъ името ти въ Божията Книга на Живота!“

Въ завѣщанъ ето на единъ милионеръ въ Чикаго се намира слудуюцето: „Завѣщавамъ 500.000 лева на бѣдѣния мажъ на жена си.“

Слѣдуюцето показва характера на Аврамъ Линколнъ, и неговия воененъ министръ, Е. М. Стантонъ: Драгий Стантонъ: назначи този чловѣкъ капеланъ въ армията. — А. Линколнъ.

Драгий г-нъ Линколнъ: Той не е свѣщено лице. — Е. М. Стантонъ

Нѣколко мѣсеци по послѣ:

Драгий Стантонъ: — Той е сега. — А. Линколнъ.

Драгий г-нъ Линколнъ: — Нъ нѣма вакантно мѣсто. — Е. М. Стантонъ.

Драгий Стантонъ: — Назначи го общъ капеланъ. — А. Линколнъ.

Драгий Г-нъ Линколнъ: Не щж. Е. М. Стантонъ.

Назначението не станало